

[Tønnesen.]

kommende påpege en masse love og vedtægter, som bliver brudt derude dagligt. De bliver simpelt hen brudt, og ingen ser efter. Men i modsætning til det kræver man af den øvrige del af befolkningen, at den skal overholde love og vedtægter, og det må også være rigtigt, at den skal gøre det.

Nu er der tidligere her i formiddagens løb nævnt eksempler på, hvilke regler der er overtrådt derude, og jeg skal ikke træde så meget i det: sundhedsvedtægt, straffelov og mange andre ting. Men man har da lov til at spørge sig selv: hvilke love skal i virkeligheden overholdes derude på området? Det, at man i øjeblikket lader Christiania fortsætte under de rent faktisk herskende vilkår, sætter efter min mening politiet — og politiet det er befolkningen, for politiet er jo ikke i sig selv noget, politiet repræsenterer befolkningen — og dermed befolkningen i en yderst vanskelig situation, for så vidt befolkningen da ønsker en retsstat opretholdt.

Love og vedtægter er efter min opfattelse vedtaget af hensyn til et fællesskab og ikke af hensyn til enkelte personer, og jeg tror nok, man har været enig om indtil nu, at sådan er det, og sådan må det være. Jeg kan ikke rigtig se, hvordan man skal bære sig ad med at få folk til at overholde love og vedtægter, når man samtidig fra den samme befolkning kan møde spørgsmålet: hvorfor skal jeg, når man ikke skal andre steder? Jeg kan forsikre det høje ting om, at lignende eksperimenter er undervejs andre steder i landet efter devisen: sådan en ting må vi også have. Tidligere sagde man: so ein Ding müssen wir auch haben.

Der er efter min mening tale om en udtalt intolerance over for det, som befolkningen opfatter som den danske retsstat. Jeg tror ikke på, som det blev nævnt engang i formiddagens løb, at Christiania er i politiets søgelys. Tværtimod vil jeg tro, at Christiania er lige det modsatte. Jeg vil da håbe og tror også på, at politiet naturligvis går ud og varetager interesserne for den levende del af befolkningen, som ønsker, at overholdelsen af love og vedtægter skal fortsætte. Det må være den del af befolkningen, der har krav på politiet først og fremmest.

Så vil jeg gerne tilføje til dette her, at jeg ved, at man i dette øjeblik — det begyndte i går — går rundt i Christiania og eftersøger 8

personer. Disse 8 personer har ikke givet møde til behandling for veneriske sygdomme. Man ved, at af disse 8 personer er de 4 udlændinge, muligvis også en femte. Det kan ikke være meningen, at politiet skal rende og lede efter den slags personer i et område af den karakter.

Så sent som i går traf jeg en belgisk mor, som søgte efter sin søn, som opholdt sig ude i Christianiaområdet, og jeg vil gerne have lov til at sige, at denne mor er i hvert fald ikke enig med den kriminolog, der skrev i går eller i forgårs i Politiken om, at dette var et eksperiment, som man var vældig glad for og vældig tilfreds med rundt omkring i verden. Det synes jeg understreger det, som en anden taler tidligere på dagen sagde, at det var et mislykket eksperiment. Der er ingen kriminolog, der er ekspert, der er heller ingen belgisk husmor og mor, der er ekspert, der er ingen, der er ekspert på dette område, men vi ved alle sammen mere eller mindre, at det er et forfejlet eksperiment, hvis der er tale om et eksperiment.

Tastesen (S):

Det har været et gennemgående træk her i debatten, at man har beskæftiget sig med børnenes og de unges problemer. Der var kritiske bemærkninger fra hr. Simonsen, hr. Højland, fru Inge Krogh og flere andre. Jeg vil knytte nogle bemærkninger til denne problematik.

Vi har jo en myndighedsalder, som går ved 18 års grænsen, og det er måske rimeligt, at den skal være dér. Indtil da gælder forældremyndigheden. Trods det at forældremyndigheden gælder til 18 års grænsen, er det således, at et meget stort antal unge under 18 år fungerer uafhængigt af forældremyndigheden uden for deres hjem, uden at det volder de store problemer. Et mindretal af unge kommer dermed i konflikt med deres forældre på en sådan måde, at de ikke kan klare sig, at de skal have støtte fra samfundet på den ene eller den anden måde. Primært siger vores lov om børne- og ungdomsforsorgen, at man skal støtte familien, så der kan skabes bedre trivsel i hjemmet, og det må være den primære opgave i disse situationer for ethvert børne- og ungdomsværn.

Trods dette er det ikke i overensstemmelse med de faktiske realiteter, at man kan